

byly st-li vráceny. Žal. úřad odepřel přes to st-li zadržené požitky vyplatiti.

Právo k takovému opatření mohla by však žal. úřadu propůjčiti jen nějaká zvláštní norma. Žal. úřad spatřuje takovou normu v ustanovení vl. nař. č. 167 ex 1919, v platnosti zachované ustanovením 2. odst. § 6 zák. č. 187 ex 1919.

Z tohoto nařízení nelze však vyvoditi právo úřadu k zadržování služebních (pensijních) požitků soudně uvolněných. Nařízení to předpisuje pouze, že výplata určitých ú č t ů nesmí se státi v čsl. k o l k o v a n ý c h bankovkách; nějaké ustanovení, z něhož by vyplývalo právo úřadu za určitých okolností odpírati výplatu služebních požitků státním zaměstnancům, v něm naléztí nelze.

Zamítl-li tedy žal. úřad žádost st-lovu o zastavení dalších obstatkových srážek a opřel-li svoje rozhodnutí jedině o vl. nař. č. 167 ex 1919, odporuje výrok jeho zákonu a bylo proto nař. rozhodnutí zrušiti podle § 7 zák. o ss.

Č. 4868.

Státní občanství. — Vojenské věci: Má přijetí místa ve vojenském archivu cizího státu bývalým rak.-uh. voj. gážistou za následek ztrátu čsl. státního občanství a nároku na čsl. zaopatřovací požitky?

(Nález ze dne 5. září 1925 č. 10.515).

V ě c: Antonín W. ve L. proti ministerstvu národní obrany o nárok na zaopatřovací požitky.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí zrušuje se pro vady řízení.

D ů v o d y: St-l sloužil v bývalé armádě rak.-uh. jako gážista, posléze jako podplukovník a byl v r. 1913 přeložen do výslužby. Po převratu byly mu vojenské zaopatřovací požitky vypláceny státem polským, když byl st-l, jak udal, získal domovskou příslušnost ve Lvově k tomu cíli požadovanou.

Jeho žádost o přiznání vojenských zaopatřovacích požitků ve smyslu § 5 zák. z 19. března 1920 č. 194 Sb. zamítlo mno nař. rozhodnutím z důvodu, že po rozumu § 4 odst. 3 úst. listiny, není čsl. státním příslušníkem, poněvadž nabyt polského státního občanství tím, že jak sám v žádosti uvedl, přijal jako vojenský pensista dne 25. dubna 1920 místo IX. hodn. třídy u polského vojenského archivu ve Lvově a je až do konce června 1924 zastával, kteroužto skutečnost, totiž přijetí veřejného úřadu nebo vojenské služby ve státu polském, uznává čl. 4 : 5 polského zákona z 20. ledna 1920 č. 44 za řádný titul nabytí polského státního občanství, není-li učiněno opatření opačné.

O stížnosti do tohoto rozhodnutí podané uvážil nss toto:

§ 4, odst. 3 úst. listiny stanoví že příslušník cizího státu nemůže býti zároveň příslušníkem čsl. republiky. Jest tedy rozhodnou pouze okolnost, nabyt-li st-l skutečně polského státního občanství.

Otázku tuto zodpověděl žal. úřad kladně, vycházející z předpokladu, že st-l přijal veřejný úřad resp. vojenskou službu ve státě polském. Toto své zjištění opřel úřad pouze o podání z 27. srpna 1924, jímž st-l žádal

o přiznání zaopatřovacích požitků, a v němž uvedl, že přijal u vojenského archivu ve Lvově služební místo s požitky nesystemisovaného úředníka IX. hod. třídy, dodává, že polské min. vnitřně rozhodlo, že není polským státním občanem a že proto polské min. vojenství jeho nárok na vojenské zaopatřovací požitky výnosem z 15. července 1924 popřelo. Mimo to udal st-l, že v polském vojsku nikdy služeb nekonal.

Propůjčení služebního místa ve vojenském archivu s požitky nesystemisovaného úředníka nemusí však býti totožné s propůjčením veřejného úřadu nebo se službou vojenskou, mohouc zakládati po případě jen smluvní poměr soukromoprávní resp. služební poměr prozatímní.

Nemá tedy zjištění, že st-l nabyl polského státního občanství, dostatečné opory ve spisech.

Nezjistil-li pak žal. úřad, zda odpovídá skutečnosti tvrzení st-le, že mu bylo polské státní občanství příslušným k tomu úřadem státu polského odepřeno resp. nezaujal-li k tomuto tvrzení stanoviska vůbec, založil i v tomto směru nař. rozhodnutí na řízení neúplném i bylo je zrušiti dle § 6 zák. o ss.

Č. 4869.

Státní zaměstnanci: Započtení určité doby pro postup platový nezahrnuje v sobě zápočet téže doby pro postup časový.

(Nález ze dne 5. září 1925 č. 12.454.)

V ě c: Vojtěch Z. v T. proti civilní správě Podkarpatské Rusi o časový postup.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á.

D ů v o d y: Dekretem presidia civ. správy Podk. Rusi z 31. prosince 1922 byl st-l jmenován státním úředníkem X. hodn. třídy s požitky 3. plat. stupně v systemisovaném stavu autonomních úředníků Podk. Rusi s platností od 1. ledna 1922. Dne 22. března 1924 podal st-l u presidia politické správy Podk. Rusi žádost, aby byl zařaděn do IX. hodn. tř. 1. stupeň platový s platností od 1. ledna 1923, ježto vzhledem k okolnosti, že byl jmenován státním úředníkem X. hodn. tř. 3. stupeň platový s platností od 1. ledna 1922, vypršela dnem 1. ledna 1923 pro stěhovatele 5letá lhůta předepsaná pro kategorii C) k X. hodn. tř.

Nař. rozhodnutím zamítl žal. úřad tuto žádost st-lovu se zřetelem k ustanovení §u 52 služ. pragm. o lhůtách časového postupu a zákona ze 7. října 1919 č. 541 Sb. (§ 2 čl. I a § 1 čl. III).

O stížnosti uvážil nss takto: — — —

Služ. pragmatika rozeznává co do automatického postupu dvojí postup a sice postup platový, t. j. postup do vyššího stupně platového určité hodn. třídy (§ 50), a stanoví, že za zvláštních okolností může úřad určitá období započítati do vyšších stupňů platových (§ 50, odst. 3 služ. pragm.). Naproti tomu stanoví § 51 služ. pragm., že postup do požitků nejbližší vyšší třídy hodnostní, t. j. postup časový, nastane, jakmile úředník v témž odvětví služebním ztrávil předepsanou dobu služební v platech bezprostředně předcházející třídy hodnostní. V posledním odstavci téhož paragrafu pak se praví, že při novém nebo opětném dosazení v úřadě může ústřední úřad za zvláštních okolností povolití započtení určitého období pro časový postup.